

‘We konden niet anders dan het zelf maken’

Marloes Meuzelaar

De *gay best friend* in *Gooische Vrouwen* staat gewapend met handtas, geblondeerde lok en gehuld in een pastelkleurig overhemd klaar om Linda de Mol van stijladvies te voorzien. De Brute Potten in de serie *Lesboos* die elkaar de schuld geven van elkanders kutscheten. Kelly van *Big Brother* die bij Jensen komt vertellen wat ze aan haar lichaam heeft laten ‘verbouwen’. Geer en Goor die weer eens een flauwe grap maken over anale seks. Dit is hoe de Nederlandse televisie mij en mijn mede-LHBTQ’s (lesbiennes, homoseksuelen, biseksuelen, *trans-genders*, *queers*) afbeeldt. Eendimensionaal, als freaks, stereotiep.

‘We kunnen niet anders dan het zelf maken’, zeiden we tegen elkaar. Ik zat met Bart Peters, Toby Chlosta en Dorien Rozing in een café in Amsterdam. Een Nederlandse fictieserie over LHBTQ’s in Amsterdam met volwaardige personages en hun eigen verhaal, *Queer Amsterdam*, die laat zien dat gevoelens, verlangens en dromen zich niet beperken tot een hokje. Die al die mooie, bijzondere verhalen in de *queer*gemeenschap met respect en oprechte interesse vertelt. Het plan was zelf een pilot te draaien en daarmee langs omroepen te gaan, om te laten zien dat een serie als deze bestaansrecht heeft en dat wij de uitgelezen personen zijn om deze te maken.

We wilden de pilot klein houden. Gewoon, een paar vrienden om hulp vragen en een camera regelen. Drie à vier dagen draaien en zelf de boterhammen smeren. Maar onze dromen bleken te groot voor het eerste budget. Toen de cameravrouw aangaf dat ze een Arri Alexa met korting kon regelen, zat er niks anders op. Er moest meer geld komen want bij de mooiste camera van Nederland horen mooie belichting, sets en een eigen montagestudio. Het beoogde budget verviervoudigde. Wat volgde was het mooiste, zwaarste en succesvolste project van mijn 27-jarige leven.

De eerste halte voor ons als producenten was het nieuwe budget, dat deels bij fondsen en deels via crowdfunding werd bijeengesprokkeld. Dat crowdfunding gemakkelijk gaat is een leugen: het is keihard werken. Het lukt niet alleen met slimme marketing, we moesten er letterlijk om bedelen. Onze campagne kende dieptepunten (koekjes verkopen, score: 13,50 euro) en hoogtepunten (*dragqueens* in een bakfiets, score: 1000 euro en een onvergetelijke dag). Maar we kregen het voor elkaar: fondsen keurden onze aanvragen goed en het streefbedrag op Cinecrowd werd behaald.

Eenmaal met zoveel geld op zak, werd alles aan deze productie nog groter: de crew, cast en draaidagen groeiden door naar professioneel niveau. Tien dagen zouden we draaien, voornamelijk in het weekend omdat er doordeweeks gewerkt moest worden. Er waren zestien professionele acteurs nodig, zo’n vijftig figuranten en een stuntkat. De scènes groeiden, het lijstje acteurs werd ambitieuzer. De art-director kwam met steeds meer locaties in het centrum van Amster-

Marloes Meuzelaar

produceerde *Queer Amsterdam*
en is docent Nederlands

dam, de cameravrouw nam acht techniekassistenten mee naar de set. En de lichtman wilde een extra lichtbus. Maar het is allemaal gelukt. Zelfs Marian Mudder wilde meespelen, op voorwaarde dat er suikerloze boterhammen op de set zouden komen. Wat begon met vier vrienden met een plan en een camera, groeide uit tot een professionele productie.

Ik kan mooie verhalen vertellen over de productie. Over hoe we stiekem straten hebben afgezet, midden in de Jordaan. Hoe onze cateraar op bakfiets achtervolgd werd door zes politieauto's. Hoe bijzonder het was om met een professionele crew van dertig *queer* crewleden te werken aan het project van onze dromen. Dat je hondsmoe toch om 4 uur 's ochtends naar Purmerend rijdt om gesponsord brood te halen bij een homoseksuele bakker. Hoe geweldig het was om de eerste beelden in de montagestudio te zien. En hoe een uitverkochte grote zaal in Tuschinski mij kippenvel bezorgde toen ik onze eigen pilot in première zag gaan, samen met duizend anderen.

Wat een succesverhaal is de productie van *Queer Amsterdam*. Ik zou deze column graag willen eindigen met een succesvervolgverhaal. Over hoe ik nu producent ben van *Queer Amsterdam* de serie. Helaas. Hoe goed wij jonge filmmakers ook zijn in scenario's schrijven, camera's regelen, subsidies aanvragen, campagne voeren en regisseren: de echte filmwereld is een ivoren toren, die wordt beheerd door een groepje bobo's dat bang is voor vernieuwing en graag elkaars projectjes sponsort. Allemaal vonden ze *Queer Amsterdam* prachtig ('De beelden! De muziek! Het verhaal!'), maar het onderwerp bleek een stap te ver voor de grote bazen van de filmwereld, of ze vonden ons te onervaren. En dan is er ook nog die verdomde crisis.

Laten wij ons afschrikken? Mooi niet! De droom, de ervaring en de wilskracht blijven. En ooit komt die serie op tv, dat verzeker ik u.

PS mocht u nog contacten hebben bij de omroepen, of een rijke homoman kennen die wel in een prachtige serie wil investeren, wij houden ons van harte aanbevolen (het bedelen zit mij inmiddels in het bloed).